

min Indbending — jeg skal kun nævne dette ene Eksempel og ikke opholde mig længe derved — med Hensyn til § 67, om en Forandring af denne Paragraf vil vinde det ærede Udvalgs Opmærksomhed, men jeg kan ikke nægte, at dette Spørgsmaal er af en saadan Betydning, baade principalt og i selve sin Karakter, saa jeg kunde ønske at høre en Forsikring om, at en saadan enkelt Hovedhenstilling vil blive taget med i Betragtning. Det er, hvad jeg skal sige lige overfor den ærede Ordfører.

Til det ærede Medlem, som jeg efter hans Stilling her under Debatten anser for at være ligestillet Leder i denne Sag i Udvalget, nemlig det ærede Medlem for Odense Amts 3dje Valgkreds (Berntsen) skal jeg gøre en enkelt Bemærkning. Det ærede Medlem forbigik mine Udtalelser med en Venlighed og Overbærenhed, som jeg kunde have haft Grund til at paaskønne, hvis mine Udtalelser vare til at imødegaa. Han sluttede blot med et saadant Effektnummer som: "Det kunne vi tale om siden". Jeg indrømmer, at Forhandlingen har været lang nok ved anden Behandling, saa der kan være Grund til at udsætte noget til tredje; men det ærede Medlem mente maasse udenfor Salen, og saa er jeg ikke saa yderlig angst for at mødes med det ærede Medlem, det er sket før baade som Venner og som Modstandere, saa jeg skal ogsaa være ham til Tjeneste der. Men der er dog et Punkt, som jeg gerne vilde have klaret, og som jeg synes, jeg savnede i det ærede Medlems Foredrag, og jeg tror, det er hensigtsmæssigere for en saglig Forhandling at saa dette Spørgsmaal klaret, om fort er hvidt eller hvidt er fort, om vi ikke forsumpe os i rent elementære Ting. Det ærede Medlem sagde — det findes Spalte 2865 i Tidenden — at man ikke tillagde Ministeriet en særlig Myndighed i dette Forhold ved Bestemmelsen om, hvad der skal komme ind under § 64 eller ej. Derimod siger det ærede Medlem til det ærede Medlem for Kjøge (Hørup), som han er særdeles velvillig imod i denne Behandling — og det glæder mig i Virkeligheden meget, fordi saa kommer det ærede Medlem til at forsvare baade sin og min Stilling med Hensyn til det store Spørgsmaal, for hvilket han er Ordfører —: "Jeg vil sige det ærede Medlem fra Kjøge (Hørup), at det maatte være en ren Davian af en Indenrigsminister, der ikke vilde gøre alvorlig Propaganda i politisk Henseende, hvis et saadant Forslag vedtoges" — nemlig det, at han skulde afgøre i sidste Instans Stridigheder mellem underordnede Myndigheder om, hvem der af de ubemidlede skulde

ind under denne Paragraf eller ikke — og han fortsætter: "Jeg har ikke set nogen Opposition vise et Ministerium en saa uhort Tillid, som den, der ligger til Grund for det Forslag, der er stillet af de to ærede Medlemmer." Jeg gjorde da i al Urvørdighed det høje Medlem opmærksom paa, at han ikke var rigtig klar over Lovgivningens almindelige Regel, ej blot angaaende hans eget Forslag, men ogsaa angaaende vort Forslag, den nemlig, at Sagerens Afgørelse efter deres Natur er henvist til at finde Sted enten ad Rettens Vej eller ad Administrationens Vej. Ad Rettens Vej kunne de naa til Højesteret, og ad Administrationens Vej naa de den øverste ansvarlige Spids for vedkommende Administration. Det er den almindelige Regel, at naar en Afgørelse skal finde Sted af Spørgsmaal, der efter Sagens Natur ere henviste til administrativ Afgørelse, saa finder den altid gennem hele vor Lovgivning endelig Sted, naar den har nogen væsentlig Betydning, af den ansvarlige Minister for vedkommende Administrationsgren, og derfor kan intet Lovforslag i den Henseende gaa anden Vej end den, der er anvist i hele vor Lovgivning. Er det Spørgsmaal af administrativ Karakter, der skulle afgøres, er det en endelig Afgørelse af en betydelig Sag, kunne vi aldrig lægge den andet Sted end hos den, hos hvem det konstitutionelle Embedsansvar hviler, altsaa hos Ministeren selv. Er det Retsspørgsmaal, der i sig indeholde saa store Spørgsmaal, at de kunne appelleres videre, er Afgørelsen hos Højesteret. Det er en for os jævne Vægfolk saa almindelig Forstaaelse af Lov og en saa anerkendt Sætning af alle, der befatte sig med Lovgivningsspørgsmaal, at der ikke kan gøres Ophævelser over det. Men De have, uden at tænke over dette, faaet denne Sætning i vort Forslag om Alderdomsforsørgelse galt i Halsen fra første Færd, og saa have De søgt at eksploitere Spørgsmaalet i Deres politiske Blade, og paa deres Sukkermoder ogsaa, tror jeg, uden at huffe paa, at de vendte Daabnene mod Dem selv. Naar saa det kom frem fra det ærede Medlem, der nu i 15—16 Aar har siddet her som Lovgiver, at han ikke kendte denne ganske simple, elementære Sætning, naar han nu i 2 Aar eller maasse flere har arbejdet paa denne Lov og saa kom og rejste saadanne Anklager mod en Sag, der er affattet efter de sædvanlige Regler i vort Forslag, saa spurgte jeg ham ad, hvordan det kunde gaa til, at det ærede Medlem siger akkurat det samme selv i § 68. Der siger han det samme, at Spørgsmaalet om, hvorvidt et Menneffe skal ind under Fattigvæsen